

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/154/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209988
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8212209988.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Daniely Babinovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného JUDr. Floriánom Karabinošom, advokátom so sídlom v Bratislave, Romanovova 4, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 31.3.2014, č. k. 6C/107/2012-349, takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok okrem výroku o vylúčení veci na samostatné konanie.

Nepriznáva účastníkom náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa nárok žalobcu pôvodne vedený na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 2C/103/2012, vylúčil na samostatné konanie. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá vyslovil, že náhradu trov konania účastníkom nepriznáva. V dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na ustanovenia zákona č. 514/2003 Zb. v znení neskorších predpisov. Uviedol, že sa oboznámil s obsahom žalôb v konaniach, o ktorých boli spojené do spoločného konania. Vykonal dokazovanie oboznámením s obsahom kópií listov zo spisov Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Er/280/11, sp. zn. 6Er/265/09, sp. zn. 7Er/292/10, sp. zn. 3Er/674/10, sp. zn. 3Er/743/10, sp. zn. 3Er/813/10, sp. zn. 4Er/521/11, sp. zn. 7Er/411/09, sp. zn. 6Er/25/11, sp. zn. 3Er/120/09. V časti žaloby pôvodne vedenej pod sp. zn. 2C/103/2012 vylúčil vec na samostatné konanie, keďže sa nepodarilo pre potreby vykonania dokazovania zabezpečiť obsah spisu Okresného súdu Svidník 4Er/361/2011. Súd prvého stupňa v ďalšom poukázal na obsah oboznámených exekučných vecí Okresného súdu Svidník. Poukázal tiež na ust. § 41 a nasl. Exekučného poriadku. Zdôraznil, že žalobca v podaných žalobách zhodne tvrdil, že v príslušných exekučných konaniach došlo k ničím neodôvodneným prietahom v konaní pri rozhodovaní o žiadostiach o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, keď k udeleniu poverenia na vykonanie exekúcie malo dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty. Z tohto pohľadu je žaloba nedôvodná, pokiaľ ide o konanie Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er/120/09, kde žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená 9.3.2009 a poverenie bolo vydané 10.3.2009. Súd prvého stupňa zdôraznil, že 15-dňová lehota v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ale nevzťahuje sa na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa nezistil, aby v preskúmaných exekučných veciach došlo k prietahom v konaní, tak ako to popisuje žalobca, v dôsledku čoho jeho nárok nie je dôvodný. Žalobca tiež nepredložil dôkaz o skutočnej výške škody a žiadanej nemajetkovej ujmy. Nie sú zrejmé dôkazy o skutočnej výške nákladov na správu svojich pohľadávok tak, ako to popisuje žalobca. Nebolo tak preukázané, že by v dotknutých exekučných

konaniach Okresného súdu Svidník, ktorých sa jednotlivé uvedené žaloby týkali, došlo k nezákonnému, či nesprávnemu úradnému postupu Exekučného súdu, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p..

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Žalobca namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Zb.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia. Poukázal tiež na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľným. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše svojimi úvahami súd neguje vytvorenú a stabilizovanú judikatúru ESLP v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Žalobca vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. V zmysle týchto dôvodov navrhol žalobca podanému odvolaniu vyhovieť. V ďalšom písomnom podaní žalobca poukázal na to, že v jednej z exekučných vecí, ktorá bola vedená na Okresnom súde Svidník a ktorej sa týka predmetné rozhodnutie (sp. zn. 7Er/292/2010), Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze konštatoval, že v exekučnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní. Ide o nález ústavného súdu z 23.5.2013. Žalobca tak zdôrazňuje, že pokiaľ ide o toto konanie, boli preukázané tak všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Zb., a to vznik škody (znalecký posudok), existencia nesprávneho úradného postupu (nález Ústavného súdu SR) a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou (žalobný návrh). So zreteľom na túto skutočnosť žalobca navrhol vylúčiť vec vedenú pod sp. zn. 2C/105/2012 na samostatné konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda okrem výroku o vylúčení veci na samostatné konanie v zmysle zásad vyjadrených v § 212 ods. 1, 2 O. s. p., vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1/ škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2/ škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3/ škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia vád návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Je potrebné súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu v tom, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prieťahov v konaní, nemožno aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia, pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. bolo zavedené do tohto zákona novelou vykonanou zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013, preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zákonom č. 514/2003 Z.z., tie ktoré vznikli od 01.01.2013.

To však neznamená, že by súd prvého stupňa nemohol ako príklad (inšpiráciu, o ktorej hovorí aj žalobca), uviesť právne významné okolnosti uvedené v tomto ustanovení, a to v kontexte skúmania, ktoré musí súd vykonať, aj keď sa pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu (vrátane prieťahov v konaní) pohybuje v právnom rámci danom mu ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré bolo účinné v čase, keď mal vzniknúť zodpovednostný právny vzťah medzi účastníkmi tohto konania v namietanom exekučnom konaní uvedenom v žalobe a v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Je pravdou, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu (i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z.z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ (rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní.

Tieto závery v celom rozsahu platia pre exekučné veci, v ktorých žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná pred 1.6.2010 (veci Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er/265/09, 7Er/292/10, 7Er/411/09). Súdom prvého stupňa uvádzaná dĺžka týchto exekučných konaní nie je takej povahy, že by predstavovala porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V týchto veciach bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup Exekučného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia skúmal, či rozhodcovské rozsudku, ktoré boli podkladmi pre vykonanie exekúcií, nezaväzujú povinných na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, prípadne právom nedovolené, alebo či nejde o plnenie odporujúce dobrým mravom. Takéto zistenia majú svoj právny význam, pretože pokiaľ rozhodcovský rozsudok vyššie spomínaným zákonným ustanoveniam odporuje, je daná prekážka na vykonanie exekúcie na základe takéhoto exekučného titulu.

Je tiež potrebné zdôrazniť, že žalobca za obdobných okolností podal tisíce návrhov na exekučné súdy. Spoločným znakom odmietavého prístupu exekučných súdov k návrhom žalobcu bolo vyhodnotenie konania žalobcu ako nemravné a založené spravidla na neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, najmä na nečestnej rozhodcovskej doložke. Je síce pravdou, že povinnosťou štátu je zabezpečiť, aby spravodlivosť bola poskytnutá včas. Táto zásada však platí pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany v jeho veci. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkeho času obráni na súdy s množstvom nových návrhov, v rámci prevencie sa musí zaujímať o tom, či a v akých podmienkach je súd jeho podania schopný vybaviť a je povinný akceptovať, že vybavenie jeho veci nemusí byť tak promptné, ako vybavovanie vecí iných navrhovateľov.

Pokiaľ ide o konanie Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er/120/09 je zrejmé, že v tejto exekučnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená dňa 9.3.2009 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo príslušnému súdnemu exekútorovi udelené následne 10.3.2009.

V súvislosti s konaním Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Er/292/2010 je ďalej zrejmé, že táto vec sa týkala povinnej A. K. a išlo o vymoženie sumy 48,41 Eur s prísl.. V priebehu odvolacieho konania žalobca poukázal na vydaný nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 589/2012 zo dňa 23.5.2013, ktorým bolo konštatované porušenie základných práv žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobcovi v tejto súvislosti bolo priznané finančné zadostučinenie v sume 300,- Eur. Bolo rozhodnuté o trovách konania a v prevyšujúcej časti sťažnosti vyhované nebolo. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa o veci rozhodol rozsudkom z 31.3.2014. Skutočnosť, že vo veci Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Er/292/2010 bol vydaný nález Ústavného súdu SR (nález zo dňa 23.5.2013), žalobca oznámil až v štádiu odvolacieho konania listom doručeným súdu prvého stupňa dňa 10.7.2014. Žalobca bol pritom poučený o povinnosti všetky dôkazy a skutočnosti predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie (§ 120 ods. 1 - 4 O. s. p.) uznesením Okresného súdu Bardejov zo dňa 19.2.2013, č. k. 6C/107/21012-20, ktoré mu bolo doručené dňa 26.2.2013. So zreteľom na uvedené nebolo možné na takto žalobcom namietanú skutočnosť v danom štádiu konania prihliadať.

Pokiaľ ide o ďalšie exekučné veci preskúmané v tomto konaní (spisy Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Er/280/11, 3Er/674/10, 3Er/743/10, 3Er/813/10, 4Er/521/11 a 6Er/25/11) je zrejmé, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v týchto prípadoch podaná na príslušnom súde prvého stupňa po 1.6.2010, kedy so zreteľom na legislatívnu zmenu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s účinnosťou od 1.6.2010 lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila pre rozhodcovské rozsudky, pričom táto legislatívna zmena bola zavedená do Exekučného poriadku zákonom č. 144/2010 Zb., ktorý novelizoval aj Exekučný poriadok a stanovil uvádzanú okolnosť, a teda, že lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí pre rozhodcovské rozsudky.

Podporne táto okolnosť vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012, ktoré sa týkalo sťažnosti žalobcu v obdobnej veci. V nej bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná 15.8.2011, nasledovala výzva na predloženie rozhodcovskej zmluvy zo 16.4.2012, ktorá bola predložená 4.5.2012 a uznesením z 5.10.2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Ústavný súd SR okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že sťažovateľ - žalobca, podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom.

Nadalej teda platí, že žalobca skutočne podával v danom období viacero exekučných návrhov, ktoré následne boli postupované súdu v podobe návrhu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a po udelení takéhoto poverenia nasledovali ďalšie procesné návrhy, teda platí, že žalobca musí vychádzať z daných technických a administratívnych možností súdu, ktorý má spracovať hromadné žiadosti a musí počítať aj s určitým zdržaním.

Je tiež potrebné súhlasiť s tými závermi súdu prvého stupňa, keď konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody, nakoľko nepredložil relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku tejto škody. Žalobca tiež nepreukázal dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobe. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca ničím nepodložil a nepreukázal, a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, keďže samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich preukázania.

Napokon nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetných exekučných veciach a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy. Žalobca tiež nepreukázal ním tvrdý stav trvania právnej neistoty, ktorá mala byť spôsobená tým, že súd prvého stupňa v exekučnom konaní nerozhodol v 15-dňovej lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Odvolačný súd so zreteľom na uvedené dôvody tak rozsudok okrem výroku o vylúčení veci na samostatné konanie potvrdil postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalobca vzhľadom na výsledok odvolacieho konania nemá právo na náhradu trov a žalovanej v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.